

بهنام پاشائی

متولد ۱۳۱۹ در تهران

در آبان ماه ۱۳۶۷ در تهران اعدام شد

پس از اتمام کلاس یازدهم، در وزارت بهداشت شروع به کار کرد و بعد از چند سال به سمنان منتقل شد. عضو محفل روحانی محلی^۱ سمنان بود. به خاطر اعتقاد به آئین بهائی بسیار مورد آزار و تبعیض قرار می گرفت.

در سال ۱۳۵۷ خانه اش را آتش زدند، و ناچار به سنگسرفت. در آنجا بازداشت شد و حدود یک ماه در زندان بود. در ابتدای انقلاب اسلامی به خاطر اعتقاد به آئین بهائی از کار اخراج شد. در ۲۵ آذر ۱۳۶۲ او را در منزلش در سمنان بازداشت کردند. هفت ماه در زندان سمنان بود که پنج ماه و نیم آن در سلول انفرادی گذشت. در سال ۱۳۶۳ به زندان اوین منتقل شد و سخت تحت شکنجه قرار گرفت. بیماری شدید کلیه داشت. بعد از اوین او را به زندان گوهردشت بردند و بعد دوباره به زندان اوین برگرداندند. در زندان بیش از یک سال ممنوعیت ملاقات داشت.

سرانجام در ۱۲ آذر ۱۳۶۷ پس از پنج سال زندان، به خانواده اش خبر دادند که اعدام شده است. از قرائن به نظر می رسد که در حدود آبان ماه ۱۳۶۷ او را اعدام کرده اند. جسد وی را به خانواده اش ندادند و احتمالاً مأمورین دولتی او را به خاک سپردند.

(این معرفی کوتاه بر مبنای اطلاعاتی که در دسترس ما بوده تهیه شده است. اگر به نکته ای برخوردید که دقیق نیست و یا اطلاع مهمی ناگفته مانده است، لطفاً به نشانی ایمیل در صفحه تماس با ما بفرستید.)

^۱ محفل روحانی محلی: هیئتی متشکل از نه نفر که سالانه با رأی بهائیان بزرگسال در هر شهر یا روستا انتخاب می شود و مسئول رسیدگی به امور جاری جامعه بهائی در آن محل است.

